

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om en Udvidelse af Statsbanestationen ved Viborg.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 1955 ff.)

Lovforslaget fattes under Forhandling.

Rump: Det er ikke et meget interessant Tema, man skal til i Dag, idet det har foreligget adskillige Gange for dette Ting. Stillingen er den, at dette Ting hidtil har sluttet sig til Regeringsforslaget om at foretage en Udvidelse af den nærværende Jærnbanestation i Viborg, dog saaledes, at Summen ned sættes fra det af Regeringen foreslaaede Beløb, 350,000 Kr. til — efter sidste Vedtagelse — 220,000 Kr. Det andet Ting har vedtaget, at man skulde flytte Stationen hen til et andet Sted med en Befolkning, som i den sidste Vedtagelse androg 524,000 Kr., altsaa 304,000 Kr. mere end det Beløb, som efter dette Tings Vedtagelse vilde komme til Anvendelse, et Beløb, der vilde stige til 346,000 Kr., naar vi medregne Forstøtelsen i Ekspropriationsudgifter m. v. paa de to forskellige Steder. Det er altsaa det, som Spørgsmaalet drejer sig om, om man skal foretage en nødvendig Forandring ved Viborg Station med den af Landstinget vedtagne Sum, eller med den af Folketinget vedtagne Sum, hvilket sidste for Statskassen vil repræsentere en Merudgift af 346,000 Kr.

I forrige Samling gik Lovforslaget i et Fællesudvalg, hvor Flertallet indstillede til de to Ting at vedtage, at man skulde overlade til Sindenrigsministeren at træffe Valget mellem de to Tings Vedtagelser — et ganske ejendommeligt, hidtil ukendt Forslag, idet man jo derved gjorde Sindenrigsministeren til Opmand mellem de to Ting. Dette Forslag blev vedtaget i Folketinget. Fællesudvalgets Mindretal mente derimod ikke, at der var særlig Anledning til et saadant ekstraordinært Skridt og tilraadede at blive ved Landstingets Vedtagelse, og hertil sluttede dette Ting sig.

Siden den Tid er der ikke foregaaet noget, der, saa vidt jeg kan se, kan forandre Landstingets Stilling. Kunde man ikke den Gang, efter Fællesudvalgets Indstillinger, komme til et Resultat, saa ser jeg ikke, hvad der skulde bevæge Landstinget til nu at forandre sit Standpunkt. Jeg skal derfor anbefale at fremme Lovforslaget, dog saaledes, at man

foretager en Forandring i det, hvorved det bringes i Overensstemmelse med Landstingets tidligere Udtalelser. Selvrigvis har jo den højtærede Sindenrigsminister forstaaet at faa truffet et Arrangement, hvorved man, medens Tvisten mellem de 2 Ting staar paa, kan køre paa Banen.

Jeg bemærkede, at der, mig bekendt, ikke er fremkommet noget nyt. Det er imidlertid blevet mig meddelt — hvorvidt det er paalideligt eller ej, ved jeg ikke; maaske noget i saa Henseende er den højtærede Sindenrigsminister bekendt — at Viborg Amtsråd skulde være til Ginds at tilbagetage sit Tilbud om et forøget Tilbud, naar Stationen bliver flyttet. Det kan ikke nægtes, at hvis det skulde forholde sig saaledes, bliver Sagen betydelig simplificeret og giver Udset til et bedre Resultat.

Th. Nielsen: Det sidste, som den ærede Ordfører (Rump) udtalte, tvivler jeg om, forholder sig rigtigt, men maaske vi kunne faa andre Oplysninger under Forhandlingernes Gang. Den Sag, som her foreligger til Forhandling, forekommer mig i sin Oprindelse at være meget simpel. Den er et Vidnesbyrd om, hvordan en Ting, ved atter og atter at forhandles, kan forvaskes og forvirres, saa at ingen ved ud eller ind. Den ligner bogstavelig en Proces, der begynder om Smaating, men som ved at der atter og atter afgives Indlæg fra Sagsførernes Side, kan blive saa indviklet, at den virkelig kan være besværlig nok for Dommerne at udrede. Jeg vil sige, at den Maade, hvorpaa denne Sag er ført, geraader, om jeg maa bruge det Udtryk, egentlig ikke Rigsdagen til Gæde. Den har vakt Forbavelse ude i Landet, og gør det i ikke mindre Grad nu. Man tror, der maa ligge store Statshemmeligheder bag ved, da det jo umulig kan forstaaes af Landet, at skønt Rigsdag og Regering jo ellers ikke tager det saa knapt med Bevillinger, en saa lille Bevilling, som her er Tale om, en saa lille Sum som den, om hvilken Striden drejer sig, kan formaa Nar efter Nar at optage Rigsdagens kostbare Tid. Det har man ondt ved at forstaa.

Saa, den sidste ærede Tale har jo saa kortelig mindet om Sagens Gang, men jeg agter dog at føje et Par Randgloser til, et Par udsørligere Bemærkninger til den Fremstilling, han gav af Sagen. Jeg skal naturligvis ikke komme ind paa at klare op alle disse Enteltheder, som efterhaanden ere blevne fremførte i Sagen og hvorom de mange afgivne Betænkninger aflægge Vidnesbyrd. Der er jo allerede afgivet 8 Be-